

ZAFER VAKTI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 22.12.2013 tarihli (223.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin yirmi üç yıllık peygamberliğini şöyle veya böyle hepimiz biliriz. Mekke'de kendi dedesinin şehri olan, İsmail aleyhisselamın kurduğu Mekke'de müşrikler tarafından nasıl rahatsız edildiğini, peygamberliğinin engellendiği gibi insanca yaşamasının da zora sokulduğunu çok iyi biliriz. Sonra da hicretle beraber Medine-i Münevvere'de insanlığın son gemisi olan büyük bir İslam Medeniyeti'ni de kurduğunu biliyoruz.

Değerli kardeşlerim;

Hepimizin neredeyse ezber bildiği ve pek çoğumuzun namazlarda Kur'an ayetleri olarak okuduğu Nasr suresine dikkatinizi çekmek istiyorum. Nasr suresi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin ömrünün son dönemlerinde inen bir suredir. Bu sure, neredeyse her Müslüman'ın diyeceğim kadar yaygın bir şekilde ezber bilinmektedir, okunmaktadır, şöyle veya böyle pek çok Müslüman bunun anlamını da bilmektedir.

Bugün, bizim herhangi bir Kur'an ayetini "bu Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme veya ashabi kiramla ilgilidir, biz sıradan Müslüman'ız" diyerek başımızdan sağacak durumda değiliz. Evet, bu Nasr suresi veya şu ya da bu ayette Allah Teâlâ Peygamberi'ne hitap ederek ya da sahabeden birine hitap ederek "sen, siz" diyordur ama kim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Ümmeti'ndense, kim O'nun peşinden gidiyorsa, kim "Kur'an benim kitabım" diyorsa bu ayet, öbür ayet onu da ilgilendiriyordur. Kur'an'ı Kerim'de biz on dört asır sonra geldik diye bizi çok fazla ilgilendirmeyen ayetler bulunamaz. Böyle bir ayet yoktur. Her hangi bir sahabi, Allah ondan razı olsun, Kur'an'dan ne kadar pay aldıysa aynı payı Allah benim önüme de filan Müslüman'ın önüne de kıyamete kadar koyacaktır, koymuştur da. Hüküm açısından böyle, istifade etme açısından böyle. Ashabi kirama mahsus Kur'an yoktur. Kur'an, hepimizin Kur'an'ıdır.

Ben, bundan şu anda anlayacak bir şey çıkaramıyorum kendim için, Arapçasını bilsem de, tefsirini okusam da bu ayet bana bir şey demiyor zannedemeyiz. Niye zannedemeyiz? Çünkü ayetler bizim dünya ve ahiretimizin bütününe hitap eden hükümlerdir. Sen kaç yaşındasın? Kırk üç. Kırk üç yaşında seninle ilgili olmayabilir. Altmış üç yaşında seninle ilgili olacaktır. Nitekim bu Nasr suresi de Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme altmış üç yaşındayken indi. Şimdi sen, bir fabrikada işçisin, fabrikada işçi iken seninle ilgili değil belki. Emekli olduğunda muhakkak karşına çıkacaktır.

Yirmi dört saat, üç yüz altmış beş gün Kur'an, önümüzde durması gereken bir kitaptır. Eğer hayatımızın bir bölümünde mesela bankanın kapısında kendimizi Kur'an'sız da bulunabilecek zannediyorsak ya da düğün günü Kur'an'sız olabilir zannediyorsak veya düğün günü ya da bakanın kapısında iken Kur'an'ın bizi yalnız bıraktığını, serbestsin, şimdi serbest alandasın, benimle ilgili alanda değilsin diyebileceğini Kur'an'ın zannediyorsak o zaman İslam'ı anlamadık demektir. Allah'ın bizden ne beklediğini anlamadık demektir.

Biz, herhangi bir dakikayı Kur'an'sız yaşayamayız. Evet, o dakikamızda Kur'an'ın bizden beklemediği bir şey olabilir. Ama "teyakkuzda bekle" demiştir bize. O da Kur'an'ı Kerimle bağlantımız anlamına gelmektedir.

Kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin gerek Mekke'den önceki çocukluk hayatı, gerekse Mekke Dönemi dediğimiz yani peygamberlik geldikten sonraki hayatı ve gerekse ondan sonraki Medine hayatının tamamı Allah'ın denetiminde ve meleklerin yürütmesiyle yürünmüş bir hayattı. Buna rağmen çok önemli bir nokta olarak bunu bilelim: Yani bu şahsiyet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın Peygamberi'ydi, Cebrail aleyhisselam yanındaydı, Allah O'nu seviyordu, akibeti belliydi, her şeye rağmen, bütün bu farklılıklara, mucizelere, elindeki Kur'an'a, miraca çıkmasına vesaireye rağmen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir insan mücadelesi yapmıştır. Nasıl annesinden bebek olarak doğup büyüyerek altmış üç yaşında vefat etmiştir. Peygamberliği, İslam'ı yaşaması, yaşatmak için mücadele etmesi sanal âlemde olmamıştır. Sanal desteklerle olmamıştır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz alnını teriyle İslam Devleti kurmuştur, terlerini sile sile insanlara Veda Hutbesi okuyacak hale gelmiştir. Bir gün dua ederek: "ya Rabb! Tamam, artık kalbini çevir insanların, herkes sussun, Müslüman olsun" dediği için insanlar o gece Müslüman olmamışlardır. Dua ile, mucize ile, keramet ile, göklerden gelen destekle genel bir İslam yerleşmesi söz konusu değildir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve O'na canlar veren ashabı kiramın insancıl gayretleriyle İslam bugünkü şekline gelmiştir. Bu çok önemli bir nokta! Eğer İslam, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi Allah çok sevdiği için ve O'nu özel yarattığı için meleklerin desteğiyle ve meleklerin eliyle Medine'de devlet olsaydı kıyamete kadar hiçbir Müslüman'dan Allah'ın İslam namına şunu yap deme hakkı olmazdı. Neden? E sen bunun meleklerinle yaptırдың Medine'de, e Kafkasya'da ben bunu insan olarak nasıl yapayım, demesi makul olurdu insanların. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, gömülürken, şehit olup gömülürken, eteklerini, baldırını örtecek kadar bir gömleği bile olmayan Mus'ab bin Umeyr'e kurdurdu bu devleti. Bu, kıyamete kadar ölçüdür. Ve insanlar Mus'ab bin Umeyr'i görür görmez, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görür görmez "aa çok güzel biz de Müslüman olalım" demediler. "Ne işiniz var aramızda" dediler. Tepki gösterdiler. Tatlı dil, sabır, sebat ve sonuna kadar yıkılmamaya razı olan ruh haline insanlar iman ettiler.

Sabreden bir peygamber buldukları için, sebat eden bir sahabe buldukları için karşısında; mücadeleden yılmayan, vazgeçmeyen, gündüzünü gecesine ortak kullanan insanlar gördükleri için sonunda pes ettiler, iman ettiler. O pes edip iman edenler de başkalarına aynı politikayla muamele ettikleri için İslam, yirmi üç senede dünya dini oldu. Bu çok önemli bir nokta! Şimdi Nasr suresini inşallah okuyacağız ama önce bu gerçeği bilmemiz lazım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve on binlerce sahabesi göklerle ortak bir çalışma yapıp iş yapmadılar. Yeryüzünde, toprağın üstünde mücadele ederek Allah'ın dinini galip getirdiler.

Evet, eden, yapan, atan, tutturun Allah'tı ama her şey şu fani bedenlerimiz gibi bedenleri olan, bizim gibi uyuyan, bizim gibi yiyen içen, bizim gibi acıkan, bizim gibi sinirlenebilen, bizim gibi gözünden yaş akan, bizim gibi uyumayınca sabahleyin sinirleri gergin olan insanlardı nihayet ashabı kiram Allah onlardan razı olsun. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de uyuyordu, O da acıkıyordu, O da hastalandı. O da hanımlarıyla aile hayatı yaşadı. O da çocuğu hastalandı, öldü, toprağa gömdü. Onun da torunları hastalandı, O da acı çekti. Çocukları ölünce veya torunları ölünce amcasının

parçalanmış bedenini görünce “biz peygamberiz, ağlamayız” demedi. Hüngür hüngür gözyaşları akıttı. Yanındaki sahabe de: “ya Resûlullah sen ne ağlıyorsun, peygambersin” deyince: “ciğerimden parçalar koptu” dedi. Demek ki O’nun da ciğeri parçalanabiliyordu. İnsandı. Çünkü İslam, insan dinidir.

İslam, insan dinidir! İslam insan dinidir! İnsanca yaşanır. İnsanlığın olmadığı yerde meleklik varsa mesela İslam yoktur. Meleklerin İslam Dini diye bir dinleri yoktur. Meleklerin dini olmaz. Meleklerin namazı olmaz, meleklerin tuvaleti de olmaz. Onlar melek çünkü. Tuvaleti de olan, seccadesi de olan, yemek de yiyen, teheccüde de kalkan, Kur’an da okuyan insanın İslam’ı olur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz de insancıl şartlarda doğdu, büyüdü, yaşadı, öldü. İslam da insancıl şartlarda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem elinde yeşerdi. İnsan ortamında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem İslam’ı insanlığa sunmuş oldu. Kıyamete kadar da bütün imamların, müezzinlerin İslam adına konuşan, İslam adına yazan, İslam adına iş yapanların bu gerçeği bilmesi lazım. Eğer “ben İslam Davası’na hizmet etmek istiyorum, davam İslam Davası’dır” diyorsa bir insan bu gerçeği unutmayacak.

İslam insan dinidir. İnsanın kaderi İslam’ın üzerinde izlenebilir. Ya da İslam insan üzerinde yaşadığı için, insandan izlendiği için insandaki renklilik İslam’da görülür. Ashabı kiramda İslam’ın azameti görüldü. Baba katillerinden, çocuk katillerinden, şarap düşkünlerinden İslam neler meydana getirebiliyor ashabın üzerinde görüldü bu. Mal düşkünü, şehvet düşkünü, tavizkâr insanların üzerinde de İslam’ın ne hale geldiğini şu veya bu asırda görüyoruz. Müslümanlık olarak sonuç görmek isteyenler bu hakikati bilecekler. Hayır, biz İslam’ı sanal âlemde istiyoruz diyorsan bir bilgisayar programı izleyeceksin sonra uyursun.

İslam hayat dinidir. Gerçek dinidir. İnsanların üzerinde yansıyacaktır. Meleklerin üzerinde İslam yansımaz. Hayvanların üzerinde de İslam yansımaz, izlenemez. Milyonlarca keçinin üstünde İslam ne hale getiriyor, Allah’ın dini nasıl bir dindir diye bir izleme yapamazsınız. Ancak çocuğunu diri diri toprağa gömecek karakterdeki bir insanı İslam ne hale getiriyor. Halid bin Velid’i nasıl, ne hale getirdi onun üzerinde görebilirsiniz.

Kardeşlerim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz kovulduğu, hicrete zorlandığı Mekke’yi feth ettikten sonra yani on yıl sonra vefat ettiğinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Mekke Resûlullah’ın şehriydi. İslam’ın şehriydi. Putlarla doldurulmuş Kâbe Resûlullah’ın getirdiği ezanla gürlemişti. Taşların üzerinde işkence gören, Mekke taşlarının üzerinde işkence gören Bilal Kâbe’nin üzerine çıkıp ezan okumuştur. Küfür gitti, İslam geldi. Zulüm gitti, adalet getirdi İslam. Böyle bir İslam bırakıp gitti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Mekke feth edilince hicretin sekizinci senesinde insanlar baktılar ki küfrün merkezi durumundaki şirkin başkaldırı merkezi durumundaki Mekke İslam oldu. Kâbe Müslümanların koruma altındaki kiblesi oldu. Bunu görünce çevre uluslar ve çevre kabileler daha önce bir kişi, iki kişi, üç kişi olarak Müslüman olmaya geldikleri halde Mekke feth edildikten sonra insanların şirkin merkezi olarak gördükleri Mekke düştükten sonra, üstelik de Mekkeliler gelip Müslüman olmayı kabul ettikten sonra insanlar kabile kabile, şehir şehir gelip Müslüman oldular. Daha önce gizlice gelip “ben Müslüman olmak istiyorum” deyip iman ediyorlardı, Müslüman oluyorlardı. Mekke’nin fethinden sonra yani zaferden sonra çünkü Mekke’nin fethi gerçek bir zafer oldu. İnsanlar zaferi görünce Müslüman olacaktı olmayacaktı, ılımlıydı ılımsızdı bakmadan gelip herkes Müslüman oldu. Yani İslam kitlesel din

haline geldi. Kitlelerin dini oldu. Kitleler Müslüman olmaya başladı. Kitleler Müslüman olmaya başlayınca da Allah Nasr suresini indirdi. Bu Nasr suresini biz çocukluktan itibaren öğrendiğimiz en kısa surelerden olduğu için bir hikmete binaen midir, değil midir bilmiyorum ama Allah bunu neredeyse her gün her namaz kılan Müslüman'a okutuyor.

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا Her gün değilse de herhalde iki günde bir her Müslüman bunu okuyordur. Şöyle uzaktan da olsa anlamı herkesin kulağında bir şeyler çağrıştırıyordu. En baştaki sözüme tekrar dönüyorum: Bu sure Mekke'yi fetheden muzaffer bir komutan olarak Mekke'den Medine'ye dönen ve oturup ashabı ile Rabb'ine şükreden Peygamber'e inmiş bir suredir. Ama cenneti anlatan ayetler de Peygamber'e indi. Cehennemi anlatan ayetler de Peygamber'e indi. Peygamber cehenneme mi girecek de o ayetler ona indi. Veya Peygamber aleyhisselama anlatılan cennet ayetleri "Ee onu davet ediyor biz davetli değiliz. Davetiye bir kişilik." Diye cennet ayetlerini bizden uzak tutuyor muyuz? Hayır.

Kur'an'ın bütün ayetleri Allah'ın Peygamber'i sallallahu aleyhi ve selleme indi. Onu dinleyen ashabı kiram "bu ayetler bizi de içine alıyor" dedi. Nasr suresi de, Fetih suresi de, Bakara suresi de, Hümeze suresi de, İhlâs suresi de, bütün ayetler bütün Allah'a iman edenler içindir. "Ee peki Mekke'nin fethini anlatıyor bu ayet. Bugün Mekke feth edilecek bir yer değil. Dolayısıyla **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ** ayeti bize ne anlatıyor?" Diyemeyiz. Bu Mekke'nin fethini anlatıyor ama fetih yani zafer yani galibiyet yani küfre karşı üstünlük elde etmiş bir Müslüman'ın karakterini tarif ediyor. Nasıl Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme namazı tarif ediyorduydu filan ayetler bu ayetler de zafer gördükten sonra, masaya vurmaya Allah sana nasip ettikten sonra nasıl bir tip olman gerektiğini anlatıyor.

Kardeşlerim;

Bu fetih olayı Mekke'nin fethinden sonra inen şu Nasr suresi hepimiz için derstir diyoruz. Mealini şöyle hızlı bir şekilde zihinlerimizde canlandıralım. **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ** Allah'ın fethi, zafer geldiği zaman bu zaferin belgesi olarak da **وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا** ve görüyorsun ki bak insanlar kitle kitle Müslüman olmaya başladılar. Daha önce bir kişi gizli gizli geliyordu. Aman kimse görmesin ben Müslüman olacağım, kabilem duymasın, diyordu. 'Şimdi görüyorsun ey Peygamber insanlar akın akın geliyorlar sana.' Yüz kişi iki yüz kişi Taif olduğu gibi gelmiş. Büyük şehirler, köyler, kasabalar Müslüman olmayı ilan etmeye gelmişler. **وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا** Görüyorsun insanlar sana kitle kitle gelmeye başladılar. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَعِذْ بِهِ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** İşte zafer günü ne yapılacağını anlatan ayet: "Gördün ya Peygamber yirmi bir sene uğraştın ve sonunda Mekke'yi feth ettin. Sonunda insanların Müslüman olması gerçekleşti." Bu arada yirmi bir sene fetih için uğraşan Peygamber aleyhisselam namaz mı kaçırdı, oruç mu kaçırdı, yanlış bir iş mi yaptı, hata mı yaptı, yolsuzluk mu yaptı, ihaleye fesat mı karıştırdı, ne yaptı? Yirmi dört saat huzur içinde şöyle hanımlarıyla çocuklarıyla piknik mi yaptı? Bir gün Rabb'inden ayrı, bir dakika Rabb'inden ayrı bir an mı yaşadı? Veya ashabı "yeter artık" deyip namazı mı bıraktılar? Bir yanlışlık oldu mu? Hiç Kur'an'da böyle bir şey var mı? Hiç tarihte bir şey var mı ki ashabı kiram: "yorulduk biz ya Resûlullah namaz kılmayalım" dediler? Ya da Medine'de yolsuzluklar yapıldı da bu yolsuzlukları ashabı kiram yaptı.

“Bunlar bizim tanıdıklardır ses çıkarmayalım mı” dedi? Yoksa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: “kızım Fatıma bile hırsızlık yapsa kolunu keserim” mi demişti?

Taviz mi verdiler dinden? Ama fetih gerçekleşince **‘ey فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** Peygamber bak Allah zafer gönderdi galipsin artık.’ Seni hicrete zorlayanlar ayağına kapandılar. Şimdi bize ne yapacaksın Muhammed, diye sormak zorunda kaldılar. Sen de büyük bir mertlik gösterdin: “Yusuf’un kardeşlerini affettiği gibi hepinizi affettim, serbestsiniz” dedin. Bilal’i kırbaçlayanları bile affettin. Sümeyye’yi şehid edenleri bile affettin. Büyük bir mertlik ve büyük bir efendilik gösterdin. Katilleri dahi affettin. Şarapçılar senden af öğrendiler. Fetih gerçekleşti. Bak kitleler geliyor artık. Bir kişi, iki kişi değil. Medine’ye akın akın insanlar Allah demek için geliyorlar. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** “Şimdi Allah’ı tespih etmek ve istiğfar etmek zamanıdır. Merak etmeyin. **إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** merak etmeyin Allah tövbeleri kabul eder.”

Son ayeti tekrar edelim: Mekke fetih edildi. Kovdukları Peygamber’in ayağına kapandı, müşrikler “iman ediyoruz” dediler. “Şimdi siz Rabb’inizi tespih edin. Ve istiğfar edin, tövbeden de umutsuz olmayın. Allah tövbenizi kabul eder.” Hangi günah ya Rabb’i? Senin için oruçlu oruçlu orucunu bozmadan yüz elli kilometre bir sıcak günde Bedir’e yürüyen mücahidler mi? Onlara mı indi bu ayet? Evet, onlara indi? Bir Ramazan günü oruçlu oruçlu Mekke’yi fethetmek için yollara düşen on bin kişilik orduya mı indi bu ayet? Evet, onlara indi. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** Çünkü insan üzerinden izlenecek bu din, dedik ya. İnsanın en temel karakteri; bunaldığı, korktuğu zaman "ya Rabb'i" diye dua etmek, eline nimetler ve güç geçince dua ettiği Rabb'ini unuttur olmaktır. Kur'an ise gerçeklerin kitabıdır. Bütün zamanların kitabıdır. Peygamberi'nin üzerinden bütün mü'minlere "elinize güç geçtiği zaman, zafer yakaladığınız zaman asıl pozisyonunuz secdeye kapanmak olmalıdır" diye öğretiyor. Evet, bunu Mekke'nin fethi üzerinden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ismi üzerinden yapıyor, ümmetine anlatıyor.

Kardeşlerim;

Sağa sola çekmeye gerek yok, kendimize çekeceğiz bunu. Ayakkabını bile şehre gitmek için emanet alıp, hani devlet dairesinden bir işin var lastikle girilmez, komşudan emanet ayakkabı alıp gittiğin zamanlar vardı. Namaz kaçırmaz birisiydin. Sonra işini, gücünü şirketlere havale edecek hale geldin, muhasebeni görenler bir iş yeri kadar kalabalık adam kadrosu haline geldi. Cemaatten vazgeçtik, işyerine seccade bile koyamıyorsun, seccade koyacak yer yok işyerinde. Namazlar ne hikmettir kazaya kalmaya başladı, sonra kazalar da bitti. Güvenlik sistemi kazaları da kaldırdı, namazlar da gitti. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا**

Çok yaşlı birisi değil, ama Müslümanların "ya güven içinde oturacak bir şehir yok, bir Müslüman müteahhit bulsak da şu Müslüman müteahhitler bize de bir ev satsalar, şarapçıların oturmadığı bir apartmanımız olsa" diye konuşurdu Müslümanlar çok iyi hatırlıyorum. Şimdi Müslüman müteahhitler binlerce dairenin bulunduğu bir ev yapıyorlar, siteler, şehirler kuruyorlar da ortasına, sitenin ortasında çoluk çocuğun camdan bakınca göreceği küçük bir cami yapmayı hiç akıl edemiyorlar. Bir müteahhit kardeşimize bunu teklif ettiğimde: "Hocam" dedi: "Orayı yaparsan o daireyi kime satacağım ben?" dedi. "Seninle yirmi sene önceki muhabbetlerimizi hatırlıyor musun?" dedim. "Yani hocam" dedi: "onlar" dedi: "talebeydik, o zamanlar talebelik muhabbetleriydi."

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ. وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا. فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

O gün anladım bu surenin niye indiğini. Üç yüz, beş yüz dairelik bir site yapıyorsun. Daha önce "Müslüman müteahhitler niye bir cami yapmazlar, Cuma günleri para toplanılarak camiler yapılıyor, niye müteahhitler yaptıkları sitelerin camilerini yapmıyorlar?" diyordun, şimdi "camili siteyi kime satacağım ben?" diyorsun. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** Para gördüğün zaman Allah'a secde et, görelim seni. İşçi iken namaz kavgası yapıyordun, müdürler müdürü oldun, genel müdür oldun. Nerdesin öğle namazında? **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ** Seni oradan alacak olsak biz, Allah kıyametler kopar. Namaz kılan biri oradan alınır mı, namaz kılmayan gelir oraya yoksa. Yoksun camide ama! Namazı bana rüşvet olarak sunuyorsun orada durmak için, namazda yoksun. Mübarek senin namazsızlığın bile bir hikmete binaen demek ki. Varlığın hep bereket senin.

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ Zafer vaktinde, paraysa zafer para, işse iş, güçse güç, otoriteyse otorite. Allah sana yokluğundan sonra varlık verdiğinde **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ** diyor, **وَاسْتَغْفِرْهُ** şimdi istiğfara yönel! Bu ayet Peygamber'e indi aleyhisselatu vesselam. **وَاسْتَغْفِرْهُ**. Tam Türkçesi: "İstiğfar et ey Peygamber! **إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** Merak etme Allah tövbeyi kabul eder. İstiğfar et ey Peygamber! Hangi günahını? Konuştuğu çirkin bir söze mi? Yediği haram bir şeye mi? Yaptığı bir zulme mi? Neyine istiğfar edecek Peygamber? **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** Neyi, neye istiğfar? Hadi tesbihi anladık. "Namaz kıl, daha çok Kur'an oku, daha çok tesbih yap" diyor, tamam o anlaşıldı. Peygamber yapacak elbette, zaten yapıyordu. Üç yapıyordu, dört yapsın. **وَاسْتَغْفِرْهُ** "Ve şimdi istiğfar et ey Peygamber." Daha önce putlara tapınan yüz binlerce insan Medine'ye mü'min olarak geldiler diye mi istiğfar edecek?

Hayır, bir kere bu kıyamete kadar lailâheillallah diyen bütün mü'minlerin ayetidir. İki: bu Ümmet zaferden zaferine koşturacak bir Ümmet'tir. On sene, yirmi sene eziyet çeker, yirmi sene sonra İngiltere kralını Lübnan sahillerinde ayağına kapandırır Selahaddinler'in Ümmeti'dir bu. Zafer ümmetiyiz. Fakir kalır, sonra dünyanın serveti odalarına hazinelerine dolar bir Ümmet'tir bu Ümmet. Dolayısıyla Mekke'nin fethiyle beraber fetihler bitmediği gibi, kıyamete kadar hep fethedilecek bir yerler bulunacağı gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Kur'an'ı üzerinden Müslümanlık yaşayacak kıyamete kadar milyonlarca Müslüman da bulunacak. Bir kadın, eşi işçi olduğu zaman battaniye gibi şeylerle örtünüyordu da, eşi bir yerde müdür olduğu zaman giyinmiş çıplak gibi örtünüyorsa **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا** ayetinin niye indiğini anlarız biz. Evet, Peygamberi'nin istiğfar edeceği bir şey yoktu belki ama Ümmeti bu ayeti okuyup zafer zamanı ne yapması gerektiğini anlayacağı dersi bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerinden Allah gösterdi.

Zafer vakti ayakta durmak çok zor. Sevincinden alkış yapanla, sevincinden secdeye kapanıp kalp krizi geçiren aynı mü'min olamaz elbette. Nitekim bu sure indiğinde "elhamdülillah, Allah da bizim zaferimizi Kur'an'ına yazdı" diye sevinen sahabe de oldu, hüngür hüngür ağlayan Ebubekir de vardı orada. Bunun ne demek olduğunu Ebubekir çok iyi anladı o zaman. "Eyvah Resûlullah gidiyor, bu emanet bize kalacak" dedi. Çünkü Resûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem son talimat olduğunu anladı. Göz var, göz var demek ki. Zafer; Mekke'nin fetih meydanında müşrikleri Mekke'de bir meydana toplayıp "e bizi kovmuştunuz buradan" demek olduğu gibi, hacca veya umreye gittiğin halde, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kabrini ziyaret için Medine'ye gittiğin halde, tavaf

etmek için Mekke'ye gittiğin halde Mekke'nin Haremi Şerif'inde değil, otelinde televizyon seyredip namaz kaçırdığın zaman işte zaferden sonraki pozisyon budur. Ashab, Medine'yi fethetmek için gittiler onlara bu ayet indi. Sen hacetmek için gittiğinde bu ayet senin karşında orada. Çünkü hacca gitmek de kurayla çıkmış vs. bir sürü senin için zafer niteliğindeydi. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا**

Biliyordun ki Allah mü'minler fakirken zengin olmaları halinde şımarma ihtimali taşıyorlar. Pasaportla giremedikleri yere ellerini kollarını sallayarak, oralıları oradan kovarak zafer edalarıyla girdikleri zaman şımarabileceklerini Allah biliyordun. Şımarıldığı için zaten bugün Kudüs Müslümanlar'ın pasaportla bile giremedikleri bir yer haline geldi. Bunu birilerinin üzerine atmamıza gerek yoktur. Siyasilere yorumlamamıza gerek yoktur. Seçim zaferi de Nasr suresinin konusudur, başarılı bir evlilik yaptırdığın çocuğuna kaza bela olmadan, haram, fuhuş olmadan çocuğunu evlendirdin o da bir zaferdir. Çünkü sen de evinin sultanısın. Şeytanla savaşıyor bu çocuğu yirmi bir yaşına getirmiştin. Her an harama bulaşabiliirdi. Şeytanı mağlup ettirdi sana Allah ve harama bulaştırmadan iffetiyle evlendirdin kızını. Zafer gördün sen, şimdi seccadeye kapanmak, istiğfar etmek Rabb'inden af dilemek zamanındasın. Evet, düğün yaptığın için. Sen de evinin kralısın çünkü. Onlar da senin vatandaşların, sen de şeytana karşı zafer kazandın.

Cephemizin ismi önemli değil. Biz yirmi dört saat Allah'ın rızasını kazanma mücadelesi yapan insanlar değil miyiz? **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ** işte sen çocuğunu iffetiyle yatak odasına düğün yapıp da gönderdikten sonra **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ** Bak Allah'ın fethi geldi. Kolay bir iş becerdin. Şimdi Rabb'ini tesbih etme zamanıdır. "Elhamdülillah, bu olayı da atlattık, Rabb'imiz bize bunu gösterdi" deyip sevinç gözyaşıyla seccadeye kapanman lazım ki altı ay sonra da boşanma haberi duymayasın. Ama sen iffetiyle bir çocuğu evlendirmeyi bir zafer olarak gören idrak sahibi olmazsan, nimete küfranı nimetle karşılık verdiğin için, nankörlük yapmış olduğun için, kısa bir zaman sonra Allah sana bunun acısını da tattırır. Zafer; nerede düşmanla mücadele ediyorsan orada senin yüzünü güldüren her şeydir. Zafer odur.

Kâfirleri yenip Kudüs'e girmek istiyorsan, kâfirleri yenip denize attığın zaman zafer kazandın demektir. Fakirliği mağlup edip Müslüman olarak cebinde harçlığı olan zekât verecek bir Müslüman durumunda olmak istediğin bir mücadele veriyorsan, Günün birinde sen bursla, fakirlere yardımlarla ayağa kalkmış birisi olduğun halde günün birinde sen de bir zekât verecek duruma geldiyse işte bu zafer günündür senin. Otuz senedir mücadele ediyorsun çocuğum olsun ben de evleneyim çocuğum olsun, çocuklarım bana baba diye çağırınsınlar ilk "anne" diye, "baba" diye ses duyduğun zaman sen de Mekke'ye ordularıyla giren Resûlullah gibi sevinmelisin. Kısırlığa karşı, evlatsızlığa karşı Allah sana zafer ihsan etmiştir. Ama zafer deyince sadece Çanakkale'de İngiliz gemilerini bombalayan Seyit Çavuş'u hatırlıyorsan senin bu ordularda yerin yok demek ki. Seyit Çavuş sadece bir cephenin önündeki adamın adıdır. Biz, Ümmeti Muhammed'iz. Hayatımızın tamamı cihattır. Hayatımızın bütününe biz cihad adı veriyoruz. Evet, yedi düvele karşı Çanakkale'de de savaş yapıyoruz, içimizdeki münafıklara karşı da savaş yapıyoruz. Kâfiri ve münafığı tanımayan zekâ özürsü Müslüman'a karşı da savaş yapmak zorundasın. Kırpmadan, dökmeden, ezmeden o Müslüman'ı da barındırmak zorundasın. Her yer, her an zaferle sonuçlanması gereken mücadelemizle dolu bizim.

“إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ” Ne zaman sen bir zafer görürsen Allah'tan **وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا** çocuklarını secde eder gördüğün zaman, kızını kendiliğinden tesettüre bürünmüş gördüğün zaman, şu kadar senedir kavga ettiğin eşin, bir gün: “sen haklısın Allah

affetsin bir daha yapmayacağım” dediği zaman zafer gördün demektir. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** Allah’ı hemen hatırlaman lazım. Zor zamanlarda ya Rabb, ya Rabb, ya Rabb diyordun, dilinde nasır bitmişti. Şimdi işler düzelince ne oldu Allah diye tefekkür etmen lazım. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا**

Kardeşler;

En küçük zaferimizden en büyük zaferlere kadar, düşmanlarımızı yenmekten evimizdeki bir küçük olayda galip gelmeye varıncaya kadar hepimiz her olayda **وَاسْتَغْفِرْهُ** Allah’tan af dile, istiğfar et diye Peygamber’e Allah niye diyor düşünmek zorundayız. Bunu Buhari’nin rivayet ettiği bir hadisi şeriften perçinlemek ya da zihinlerimizde anlaşılmasını kolaylaştırmak istiyorum:

Kardeşler;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bu sure indiği zamanlarda Medine’de bir miktar kıtlığa benzer sıkıntı yaşanmıştı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabı ciddi bir şekilde bu sıkıntıyla karşılaştılar. Sahabeler böyle bir endişeyi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle bir şekilde paylaştılar. Onlardaki Medine’de ekonomik krizin yüzlerine yansıyan üzüntüsünü gördü sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Buhari’nin rivayet ettiği hadisi şerifte buyurdu ki: “Vallahi, vallahi benden sonra fakirlikten korkmuyorum. –yani ben öldükten sonra fakirlik görmeyeceksiniz. Ümmetî’ne söylüyor. O gün sahabeleri onu dinliyorlardı. Elhamdülillah bugünkü Ümmeti biziz, elhamdülillah, bugün de biz dinliyoruz. **”وَاللّٰهُ لَا الْفَقْرَ أَحْسَىٰ عَلَيْنَا”** Vallahi -yemin ederek söylüyor- “sizin fakirlik görmenizden korkmuyorum ben ama zengin olmanızdan çok korkuyorum. Çünkü zenginlik sizi birbirinize kırdırarak, bundan korkuyorum.” **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** bu demek.

Fakirken kol kola kardeşlik, sonra koltuk sahibi olduk, fabrika sahibi olduk, işçilerimiz oldu. Selamı kestik. Bir zaman selamsız kaldık. Sonra birbirimize selam vermenin uygun olmadığını düşünmeye başladık. Sonra da kâfire doğrulttuğumuz silahı birbirimize doğrulttuk. Fakirken böyle değildik biz. Zengin olunca zenginlik başımıza bu kaileyi açtı. Onun için **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا**. Diploması yokken namaz kılan, diploması olunca namazının kalitesi artan Müslüman. Fakirken öğle ve ikindiye camiye giden zenginken sabah namazında bile camiye giden, basit bir memurken mü’min kardeşlerine “hoş geldiniz kardeşlerim” diyen, müdür olunca “canım kardeşim hoş geldiniz” diyen. Genel müdür olunca da: “lütfen siz gelmeyin ben gelirim” diyen mü’min. Mü’min. **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** ayetini ruhuna indirmiş mü’min bu. Genel müdür olduğu için, makam şoförü bulunduğu için, korumaları bulunduğu için mü’min kardeşlerinin arasına gidemeyen ise **وَاسْتَغْفِرْهُ** ya henüz ulaşamamış mü’mindir. Gitgide imanı kuvvetlenen mü’min, tevazusu gitgide artan mü’min, gazete almaya parası yokken zayıf cüretsiz bir mü’min, gazeteleri olduğu zaman ise kendisini küçük dağları yaratıyor gibi zanneden mü’min değil. Allah verdikçe meyve ağacı gibi toprağa doğru eğilen mü’min. Meyve ağaçları yaprak açtıklarında hep göğe doğru giderler. Meyveler olgunlaşmaya başlayınca yere doğru eğilirler. Mü’min öyle olmalı. Allah verdikçe o da Allah’ın kullarına karşı kol kanat germeli. Allah verdikçe şımaran kavak ağacıdır. Boş, yukarı doğru çıkıyor, yaprak sadece.

Kardeşlerim;

Hepimiz için en güçlümüzden en zayıfımıza kadar, en pasifimizden en otoritemize kadar, elinde biraz imkân bulunandan çok imkân bulunana kadar; bir tarikata, bir gruba girip orada haftada bir saat ders dinleyenden etrafında yüzlerce seveni, hayranı bulunan büyüğümüze kadar, bir fabrikadaki işçimizden bir yerdeki valimize, yöneticimize kadar her mü'minin temel karakteri Nasr suresidir: **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا** İnsanları gözün senin önünde senin önünde ceketini düğmeler durumunda gördükçe sen eskiden adın anılıyordu şimdi ağabey bile diyemiyorlar sana “efendi” diyorlar. Efendi bile diyemiyorlar, kaşlarından gözlerinden sana baktıklarını anlayabiliyorsun. “Efendi” deseler kusur ederiz diye sana hürmet etmeye bile cesaret edemiyorlar o hale geldin, sadece böyle yapsan onu beşi işten atılacak, böyle güç kazandın ama Allah'ın önünde hala kulsun. Üstelik yirmi sene önce sen ecele yirmi sene uzaktın şimdi yirmi sene daha yakınsın eceline. Sen artık **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** yolundasın. Sana “ne buyurursunuz efendim” dendikçe: “estağfirullah bu kelimeyi kullanmayın” demen gerekir. “Böyle düşünüyorum” de.

Allah, senin yükseldikçe toprağa doğru eğildiğini görürse otoriteni arttırır. Feyzini ve bereketini arttırır. Şımarıldığını görmeye duysun Allah, seni şımarık hareketlerinle görürse senden önce nicelerini toprağa çaldığı gibi seni de Allah toprağa çalar. Bu söz, evdeki baba için geçerli, anne için geçerli. Çünkü biz evimizi İslam Devleti olarak görüyoruz. Bir bakkalda çırağıyla çalışan, kalfasıyla çalışan usta için gerekli. Bir inşaattaki amele ile o inşaatın patronu için geçerli. Herkes için gerekli. Herkes bir yerde amir, herkes birisinin emrinde zaten. Herkes kul. Göstermelik unvanlarımız var. Eğer biz **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** yu unutursak o zaman Allahu Teâlâ verdiği nimetlerin şükrünü yapmadığımızı gördüğü için kesinlikle bizden bu nimetleri alır. Nasıl alır hem de? Hesabını kat kat soracak şekilde alır.

Kardeşler;

Dünya üzerinden yarıştığımız zaman Nasr suresi gitmiş demektir. Mü'minler **عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى**. Allah için daha muttaki yaşamak, iyilik üzerinden yarışabilirler. Dünya değerleri üzerinden mal, koltuk vb. değerler üzerinden yarışılırsa bu karakteri kaybettikleri için Allah'ın eli o mü'minlerin üzerinden olmaz. Temel eğitimimiz budur bizim. Bu uyarıyı Mekke'yi fetheden Allah'ın en iyi kulu, yarattığı mahlûkatının en şerefli olan Resûlullah aldı önce. Hiçbirine aslında muhatap olmadığı halde bir yanlışı bulunmadığı halde meleklerden daha melek olduğu halde bu uyarıyla yoluna devam ettirildi.

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ ” dedi Allah. Bir baba için, bir anne için geçerli bu ayet. Çocuklarına tavrında geçerli, eşine karşı tavrında kadın veya erkek geçerli, patron için geçerli, müdür için geçerli, herkes için geçerli bu. Büyükçe koltuğun, yükseldikçe makamın sadece ağırlığı artar bunun ama yüz gram da milyon gram da tartıdır. Her nimeti Allah'ın, Allah'tan geldiği için bu ayetle muhataptır. Şeytana karşı kazandığın zafer bu ayetle muhatap. Kâfire karşı kazandığın zafer bu ayete muhatap. Münafiğa, ikiyüzlüye karşı kazandığın zafer bu ayetin muhatabıdır. Nerde Allah sana bir üstünlük, bir nimet ihsan ettiyse sen “ **فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ** ” diye haykırman lazım. Bunu idrak etmen lazım.

Kardeşlerim;

Allah'ın zaferlerini nasıl değerlendirdiğimiz çok önemli. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu uyarıyı bunun için aldı. Ona söyledi Allah ashabı kiramı işittirdi. Nitekim nitekim ashabı kiram Allah

onlardan razı olsun Ömer bin Hattab'ın yamalı elbiseyle İslam Devleti'nin başı olarak Medine sokaklarında dolaştığı zamanlar Ümmeti Muhammed huzur içinde göklere doğru yükseliyordu. Sonra "filan valilik, filan pay benim niye olmuyor" diye tereddüt eden Müslümanlar ortaya çıkınca, devletin, Ümmet'in malında gözü olduğu birilerinin-ama onlarda namaz kıldığı halde-böyle bir hassasiyet kaybı ortaya çıktığında Allah nimetlerini geri aldı. O kadar çabuk aldı ki hem de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin aralarından ayrılmasından sadece otuz sene geçtikten sonra bütün nimetlerini geri aldı Allah. Bu devleti en çok sevdiği kulu olan "Muhammed aleyhisselam kurmuştu, Hamza'nın kanı akmıştı, Sümeyye bu devletin ilk şehidiydi" demedi Allah. Bilinmedi kıymeti aldı. Bir uyarı da yapmadı. Niye uyarı yapmadı? **“إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ”** demişti zaten.

“فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا” yı yüzlerce milyon kere okumuşlardı zaten. Ne uyarısı yapacaktı ki?

Zenginlik veriyse Allah kural budur; zenginliğini bu şekilde değerlendireceksin. Saliha bir kadın, delikanlı bir erkek eş olarak sana veriyse bu kanun geçerli. Bu kadar güzel bir evlilik yaptın, sen zafere erdin kıymet bil. Kırk sene sonra da alır bunu. Kırk gün sonra da alır. Kırk dakika sonra da alır. Kıymeti bilinmeyen bir nimeti şükürü yapılmayan bir nimeti kullarında tutmuyor Allah. Kâfir kıymetini bilsin ona verir O, verir. Mü'min kıymet bilmesin geri alır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem alın teriyle kurulmuş devleti geri aldığı gibi. Hâlbuki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu da haber vermişti. "Kıymetini bilin" demişti.

Kardeşlerim;

Demek ki bundan şu anlaşılıyor: Sadece çocuk şımarmaz, büyükler de şımarır. Çikolata insanı şımarttığı gibi mal da şımartabilir. Nimet de kör edebilir insanı. İnsanın gözüne yumruk vurulup karardığı gibi ekmek de insanın gözüne vurulsa karartır gözü. Nimetler de, para da göz karartıyor demek ki. Bir mü'min evvela bu gelen kimden geldi onu bilecek. Para, huzur, evlat, koltuk, arkadaş, dost, ana, baba, Allah'tan gelen bütün nimetler kimden geldiği bilinmesi gereken nimetlerdir. Kimden geldi bu nimet? Allah'tan celle celaluhu.

İki: bir nimet arkadaştan gelse, bir de Allah'tan gelse, arada fark olması gerekmez mi? Arkadaşa bir kere teşekkür edilir 'sağol' denir. "Çok iyi oldu" de. Karşılığında da bir paket de sen verirsin, dosya kapanır. Allah'tan gelen nimet arkadaştan gelen nimet gibi karşılanamaz. O, Allah'tan gelmiş gibi karşılanması gerekir. Ebediyen şükür ister. Nedir o? Evlat. Sonsuza kadar şükür gerektiren bir nimettir. Ebe 'çocuğunuz oldu' diye sana müjde ettiğinde 'teşekkür ederim' derim, beş on kuruş da bahşiş verirsin. Ebenin işi bitti. Allah yaratarak verdi o çocuğu, sen yaşadıkça şükretmek zorundasın. Her gün Allah'a karşı minnetin artmak zorundadır. Öbür gün biraz daha şükürü arttırmalısın ki Allah da çocuğu nimet oranı büyüterek sende tutsun. Nimette kusur ettiğin zaman şükürü, hatası yaptığın zaman, çocuğun üzerinden intikamını alır Allah senden. Çünkü Allah intikam sahibidir. Mal mı verdi Allah? Aynı protokol orada da geçerli. Adam yerine konmazken genel müdür mü yaptı seni Allah, müsteşar mı yaptı, aynı kural geçerli.

Ve şeytanın bir taktiğini burada unutmamak gerekiyor: Nasr suresini her mü'min okuyor. Büyük oranda burada konuştuğumuz bu sözleri de hemen hemen her mü'min bilir. Bu dersi mesela bilinen şeyleri tekrar etti olarak herkes bir düşünebilir. Bunlar bilinen şeylerdi, kolay şeylerdi. Ama şeytan kimseye Nasr suresini inkâr et demez. O kadar aptal bir şeytan değil o. Kimseye 'yav herhalde hazreti Ali'ye kastediliyor, bak İslam devleti onun elinde yıkıldı' demez. Tam aksini der. Ama şeytan ne

yapar kardeşler? Sen filan yerde genel müdürsün, bunları yirmi dört saat düşünmen lazım. Sana filan zaman işçi, şimdi şef olan birisinin nankörlüklerini hep gösterir. Haine bak yav, haine bak be. Çocuklarına ekmek götüremiyordu, şef oldu saygısız herif. Hep alttaki zulmü gösterir. Alttaki yanlışlıkları gösterir. Hâlbuki surenin anlattığı yüzde yüz sensin. Başkalarının ayıpları üzerinden seni kamufle eder. Bu şeytan taktığıdır. Hâlbuki mü'min aynaya bakmalı.

Mü'min iki türlü danışman tutmalı. Birincisi; bana ne yapmam gerektiğini söyle. İkincisi: senin vazifen yanlışımı bulmak. Ne kadar yanlış buldu bana o kadar maaş alırsın. Danışmanlık ücreti. Bunu yapabilen mü'min 'Ömerleşmek' isteyen mü'mindir. O da Allah'ın rızasını kazanan mü'minlerin gönlünde taht kuran insandır.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.